

Arrest

nr. 236 273 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK..

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 februari 2017, in functie van zijn Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 juli 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2017 werd ingediend door:

*Naam: [B.]
Voornaam: [A.]
Nationaliteit: Servië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een rekeninguittreksel van Belfius voor waaruit blijkt dat zij voor de maand januari 2017 van de Rijksdienst Voor Pensioenen een pensioen ontving ten bedrage van 983.73EUR. Betrokkene legt echter geen bijkomende documenten voor waaruit blijkt dat dit volledige bedrag een rustpensioen als werknemer betreft of dit bedrag deels bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO). het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).

Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst geen zicht op de huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van een derde. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (arrest RvS nr. 232.216 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op 31 juli 2017 stelden de administratieve diensten van de stad Oostende verzoeker in het bezit van een F-kaart. Verweerder gaf op 6 juni 2018 opdracht om deze kaart in te trekken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

a) Intrekking verblijf ≠ Weigering verblijf

Vooreerst dient in casu te worden benadrukt dat verzoeker reeds een erkenning van diens recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie had ontvangen door afgifte van diens F-kaart (stuk 3) !

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en diens politieke partij blijken (gelukkig) een groot aanhanger van het rechtszekerheidsbeginsel, zoals o.a. bij de voorbereidende werken van enkele wijzigingswetten nogmaals recent mocht blijken:

“mevrouw Smeyers wijst er tot slot op dat de rechtszekerheid een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is. Dat houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en er moet kunnen op rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet op een andere wijze kan opvatten. Het wetsontwerp versterkt waar nodig die rechtszekerheid in de wet.”

(Parl. St. Kamer DOC 54 2215/003, p. 8)

In casu was door verweerder binnen de 6 maanden na aanvraag verblijfsmachtiging via ‘bijlage 19ter’ nog geen beslissing genomen, zodat overeenkomstig art. 52 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsdan wordt voorgeschreven als (bindende) regel voor het stadsbestuur:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekennen OF als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de wet, GEEFT de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Er wordt in artikel 52 van het KB geen keuzemogelijkheid geopperd. Indien geen tijdige beslissing genomen werd door de DVZ binnen de 6 maanden na aanvraag (of de burgemeester werd niet op de hoogte gesteld van welkdanige tijdige beslissing dienaangaande), dan GEEFT de burgemeester deze elektronische verblijfskaart af.

Bijgevolg verkreeg verzoeker in die zin op 31 juli 2017, na verstrijken van 6 maanden sinds aanvraag via 'bijlage 19ter', diens F-kaart zoals geldig verklaard van 31.07.2017 tot 31.07.2022 (zie stuk 3).

Post factum moet nu blijken als zou de DVZ wél (zogezegd tijdig) een beslissing hebben genomen, nl. een "bijlage 20" zonder bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1).

Het is evident dat indien de Stad Oostende dergelijke beslissing tijdig zou hebben ontvangen vanwege verweerder, zij nimmer tot aflevering van een F-kaart zou zijn overgegaan.

Het komt eerder voor dat verweerder heeft verzuimd om binnen de 6 maanden een tijdige beslissing te nemen aangaande de vraag tot verblijfsmachtiging als familielid van een Unieburger van 1 februari 2017 ... en vervolgens alsnog snel een eerder vergeten (?) beslissing overmaakt aan de Stad Oostende in een poging om de ter zake geldende correcte en bindende regelgeving (o.a. art. 42quater Vw) te omzeilen.

Dit kan evident hoegenaamd niet gehonoreerd worden.

Bij de intrekking van een verblijfsmachtiging als familielid van een burger van de Unie gelden evident andere regels dan voor de weigering van een verblijfsmachtiging van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing is dan ook manifest onwettig en foutief en schendt ten stelligste de bepalingen van art. 42 quater Vw door deze volkomen links te laten liggen.

Artikel 42 quater Vw. bepaalt dat slechts in een limitatief aantal gevallen er door de minister, na erkenning van het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie, een einde aan dit verblijfsrecht kan gesteld worden. Verweerder bewijst niet dat hij deze wettelijk verplichte controle van art. 42 quater Vw heeft doorgevoerd. In tegendeel ligt afdoende duidelijk voor hoe verweerder deze controle helemaal niet heeft gemaakt.

Zonder de toets van art. 42 quater Vw. op dit ogenblik te moeten doorvoeren, dient benadrukt dat de bewering van verweerder alsdat verzoeker en diens Belgische echtgenote "het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk" van alle waarheid is ontdaan, nu zij helemaal niet ten [la]ste vallen van de sociale bijstandstelsels ... laat staan dat zij een "onredelijke belasting" daarvan zouden vormen (art. 42 quater, §2, 5° Vw.).

Het rechtszekerheidsbeginsel wordt hiermee geschonden door verweerder. Minstens wordt de zorgvuldigheidsnorm volkomen met de voeten getreden door verweerder.

In het geval de gemachtigde van de Staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht zoals wordt bepaald in de vreemdelingenwet maar tevens dient na te gaan of de verzoekende partij niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien de gemachtigde diens onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nakomt, dringt de verbreking van de weigeringsbeslissing zich op (RvV nr. 43.220 van 11 mei 2010, T.Vreemd. 2010, p. 272).

Ook het vertrouwensbeginsel werd door verweerder geschonden:

Het bestuur moet vermijden dat de burger in de rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden put (i.c. de aflevering van een F-kaart geldig tot 31.07.2022 in het licht van artikel 52 KB 8 oktober 1981), wordt gefrustreerd (SCHELTEMA, M., Enkele gedachten over het vertrouwensbeginsel in het publiekrecht, Rechtsgeleerd Magazijn Themis, 1984, p. 538). Het vertrouwensbeginsel komt erop neer dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (Cass. 10 juni 1988,

Arr.Cass. 1987-88, p. 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-192, p. 1466; RvSt nr. 27685 van 17 maart 1987).

De burger moet immers van een zorgvuldig bestuur weten waaraan hij zich te verwachten heeft.

b) Ondergeschikt: onrechtmatige weigeringsbeslissing

De bestreden beslissing weigert het visum gezinshereniging omwille van het gegeven dat het pensioen van moeder [F.B.] als IGO niet in aanmerking genomen zou mogen worden (zie stuk 1):

“De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).”

Doordat verweerder meent dat het pensioen (IGO) van verzoekers Belgische moeder niet in aanmerking moet worden genomen, argumenteert zij vervolgens dat een behoefteonderzoek overbodig is, gezien “de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon”.

Dit standpunt is niet correct.

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, dient een IGO intussen wel degelijk als correct inkomen te worden weerhouden. De rechtspraak waarnaar verweerder verwijst is dan ook reeds geruime tijd achterhaald door de (nieuwe) wetgeving ter zake:

“Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels”, doch enkel nog van “middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term “aanvullende bijstandsstelsels” uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de “technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde “in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IGO uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term “aanvullende bijstandsstelsels”.

Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentie-persoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook, zoals de verzoekster in haar synthesememorie terecht opmerkt, restrictief worden geïnterpreteerd.

(...)

De term “maatschappelijke dienstverlening” komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). In het tweede lid van

deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3, van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: ocmw) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het ocmw naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen “periodieke financiële steun”. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde ocmw, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het ocmw de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen (BS 29 maart 2001). Het betreft, zoals hierboven reeds gesteld, “een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn” (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag tot toekenning van een IGO worden ingediend bij de Rijksdienst voor Pensioenen (thans de Federale Pensioendienst) of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn hoofdverblijfplaats heeft, die de aanvraag onmiddellijk elektronisch doorstuurt naar de Federale Pensioendienst (zie artikel 5 van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen en de artikelen 2-8 van het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen, BS 31 mei 2001). De Federale Pensioendienst beslist ten slotte over de aanvraag om inkomensgarantie en de beslissing wordt aan de betrokkene met een gewone brief betekend (artikel 5, § 5, van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen). Er blijkt niet dat de Federale Pensioendienst hierbij de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de “financiële maatschappelijke dienstverlening” en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden beschouwd.

(...)

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de IGO noch onder het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening”, noch onder het begrip “toeslagen” kan worden ondergebracht. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.” (RvV nr. 129.028 van 10 september 2014 – stuk 7)

Een identieke beoordeling dringt zich in casu op.

De lijst van artikel 40ter Vw. is – in het licht van de Europese regelgeving waarbij gezinshereniging de regel is en elke uitzondering aldus beperkend dient te worden geïnterpreteerd – limitatief.

“Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd.”

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009 – <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>)

Alwaar het inkomen (IGO) van moeder [F.B.] vervolgens als lager dan het referentiebedrag wordt beoordeeld, drong zich vervolgens een behoefteonderzoek op, waarbij verzoeker tevens verduidelijkte dat ook zijn broer ([E.]) met hem en zijn moeder samenwoonde, waarbij diens inkomen ook nog eens 1.460,42 EUR uitmaakt, zodat ze met drie personen kosten-delend samenwonen, waarbij er géén enkel risico was dat verzoeker ten laste zou vallen van het OCMW (stuk 4). In die zin had verzoeker ook een attest van het OCMW Oostende gevoegd ter duiding dat hij nimmer OCMW steun heeft nodig gehad of gekregen (stuk 5).

Kortom, de bestreden beslissing is onzorgvuldig genomen, strijdig met artikel 40ter Vw., waardoor evenzoveel foutief niet tot een behoefteonderzoek werd overgegaan, alwaar immers in ging worden vastgesteld dat er géén risico is dat verzoeker ten laste zou dreigen vallen van het OCMW, zodat hem wel degelijk correct en rechtsgeldig een F-kaart dient/diende te worden afgeleverd.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verweerder benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Terwijl uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat zij ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verweerder dan ook de mening toegedaan dat het enig middel van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verzoekende partij tracht in hoofdorde te laten uitschijnen dat zij terecht in het bezit gesteld werd van een F-kaart en dat de in casu bestreden beslissing laattijdig was (en dus buiten de termijn van zes maanden genomen werd).

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 01.02.2017 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Verweerder wijst op artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“§1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Terwijl artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk het volgende stipuleert:

*“§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.
Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn*

gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen."

Uit voormelde bepaling blijkt ontegensprekelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen de termijn van zes maanden een beslissing dient te worden genomen met betrekking tot de ingediende aanvraag tot gezinshereniging.

Verweerder benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie binnen voormelde termijn, en in het bijzonder op 28.07.2017, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen heeft. De verzoekende partij kan zulks niet ernstig ontkennen.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat voormelde beslissing op dezelfde dag werd overgemaakt aan de burgemeester van de stad Oostende, zodat ook de stad Oostende de in casu bestreden beslissing ontvangen heeft vóór de (onterechte) afgifte van de F-kaart.

Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat de stad Oostende per vergissing een verblijfskaart heeft afgeleverd aan de verzoekende partij in antwoord op haar aanvraag gezinshereniging.

Alwaar de verzoekende partij het omgekeerde tracht te laten uitschijnen, gaat dit volledig in tegen de stukken van het administratief dossier.

Om voormelde redenen kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd alwaar zij tracht voor te houden dat er geen rekening werd gehouden met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de verzoekende partij ten onrechte in het bezit werd gesteld van een F-kaart, beschikt de verzoekende partij ingevolge deze afgifte niet over enig verblijfsrecht, dat enkel in de gevallen die voorzien zijn in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kan worden beëindigd.

Zie in die zin:

"Het gegeven dat een ambtenaar van de stad Antwerpen – overduidelijk per vergissing – in antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag een verblijfskaart afleverde, terwijl verzoekers verblijfsaanvraag reeds was afgewezen door de bevoegde overheid, laat ook niet toe te besluiten dat verzoeker ingevolge deze afgifte alsnog zou beschikken over enig verblijfsrecht, dat enkel in de gevallen die zijn voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zouden kunnen worden beëindigd" (R.v.V. nr. 98.278 dd. 01.03.2013)

En ook:

"de omstandigheid dat aan verzoekers per vergissing een verblijfstitel van onbepaalde duur werd afgeleverd, doet geen rechten ontstaan in hun hoofde. Er dient op te worden gewezen dat 'de afgifte van deze of gene verblijfskaart' een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (R.v.S. 5 januari 2012 nr. 271.116)" (R.v.V. nr. 97.416 dd. 19.02.2013)

De verzoekende partij maakt ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Terwijl het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonder-

horige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij geen rechten kan putten uit het loutere feit dat het gemeentebestuur ten onrechte en per vergissing een F-kaart heeft afgeleverd aan de verzoekende partij.

De kritiek van de verzoekende partij is weinig ernstig.

In ondergeschikte orde voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte heeft geoordeeld dat de inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie – rekening houdend met de specifieke elementen uit het dossier van de verzoekende partij – werd vastgesteld dat de referentiepersoon één rekeninguittreksel van Belfius heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij voor de maand januari 2017 een pensioen ontving ten belope van 983,73 euro. Door de verzoekende partij worden echter geen bijkomende documenten overgemaakt, zodat niet kan worden afgeleid of voormeld bedrag een rustpensioen betreft dan wel deels bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zet verder in de bestreden beslissing op gedegen wijze uiteen om welke redenen een inkomensgarantie voor ouderen niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert uitdrukkelijk als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat de aard van de voorgelegde inkomsten determinerend is bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde, inzonderheid vermits inkomsten verworven uit sociale bijstand uitdrukkelijk niet in rekening mogen worden gebracht.

Concreet werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht de overweging gemaakt dat een inkomensgarantie voor ouderen ontegensprekelijk een vorm van aanvullende bijstandsstelsel betreft. Immers vormt deze inkomensgarantie voor ouderen het equivalent van het leefloon voor personen vanaf 65 jaar, die met name de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt (zie ook de Wet van 20.03.2001).

De IGO maakt ontegensprekelijk een vorm van aanvullend bijstandsstelsel uit, waarmee overeenkomstig artikel 40ter, 2e lid Vreemdelingenwet - gelet op de aard van deze bestaansmiddelen - geen

rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Zie in die zin:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.” (Raad van State nr. 232.848 van 10 november 2015, www.raadvst-consetat.be).

Een en ander blijkt a fortiori uit de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van Europese regelgeving, waaronder artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 dat expliciet bepaalt dat ‘bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over (...), c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden’.

Wat precies onder sociale bijstand dient te worden begrepen, wordt door het Hof van Justitie verduidelijkt in haar rechtspraak, zo o.m. in het arrest van 04.03.2010 in de zaak C 578/08 (arrest Chakroun), waarbij als volgt geoordeeld werd:

Overweging 46: “In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Overweging 52: “Gelet op een en ander, dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid.”

Het begrip sociale bijstand moet derhalve volgens het Hof beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten.

In België correspondeert de sociale bijstand aldus met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, waaronder:

o leefloon,

o inkomensgarantie voor ouderen,

o gewaarborgde gezinsbijslag,

o tegemoetkomingen aan gehandicapten,

2) financiële maatschappelijke dienstverlening.

(zie ook de nota van het Studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd bij het Verslag van 19 mei 2011, Parl. St. Kamer 2010-2011, Doc 53-0443/018).

In het licht van de overwegingen in het arrest Chakroun en gezien de bespreking die blijkt uit de voorbereidende werken (zie o.m. het verslag, Doc 53-0443/018, p. 138 e.v.) kan slechts worden besloten dat de wetgever beoogd heeft om de inkomensgarantie als aanvullend bijstandsstelsel uit te sluiten.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk terecht overwogen dat de verzoekende partij de aard van het door de referentiepersoon ontvangen pensioen dient aan te tonen, opdat dit bedrag in rekening zou kunnen worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de gegeven omstandigheden evenmin gehouden was om een behoefteanalyse uit te voeren, nu door de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon eenvoudigweg geen bewijs van bestaansmiddelen werd voorgelegd dewelke wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen voorwaarde.

Zie ook:

“De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.” (R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

En ook:

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40t[e]r van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. 137.774 dd. 02.02.2015)

En ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaans-

middelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de inkomsten van haar broer, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht heeft vastgesteld dat met deze inkomsten geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen dat zij over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Zie in die zin:

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster, zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (R.v.V. nr. 137.025 van 23 januari 2015)

Terwijl zelfs indien voormelde kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt immers terecht vastgesteld dat zij op basis van de overgemaakte documenten geen zicht heeft op de huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon, zodat er niet afdoende beoordeeld kan worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij slechts één rekeninguittreksel heeft overgemaakt waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maand januari 2017 een pensioen ontving ten belope van 983,73 euro. Geheel terecht stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag te actualiseren.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de opgeworpen bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.”

2.3.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 28 juli 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft genomen. Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat verweerder naliet om, na het indienen van de verblijfsaanvraag, binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden een beslissing te nemen en hij, overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, was gerechtigd om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te ontvangen. Het enkele feit dat de administratieve diensten van de stad Oostende op 31 juli 2017 verzoeker, per vergissing, in het bezit stelden van een F-kaart laat niet toe te concluderen dat verweerder zou hebben nagelaten om tijdig een beslissing te nemen inzake verzoekers verblijfsaanvraag. Het feit dat deze kaart onterecht aan verzoeker werd afgeleverd leidt evenmin tot de conclusie dat verzoeker enig recht op verblijf zou zijn toegekend door de hiertoe bevoegde overheid. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat moet worden aangenomen dat een recht op verblijf werd erkend en dat verweerder de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald in welke gevallen een recht op verblijf kan worden beëindigd – heeft willen omzeilen door alsnog een beslissing tot weigering van verblijf te nemen op een ogenblik dat reeds vaststond dat hij een recht op verblijf had. De bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zijn in voorliggende zaak niet van toepassing en kunnen bijgevolg ook niet zijn geschonden.

2.3.2. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststelling, ook niet voorhouden dat verweerder door op 28 juli 2017 een beslissing te nemen omtrent een verblijfsaanvraag die op 1 februari 2017 werd ingediend het rechtzekerheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.3. Evenmin kan worden geconcludeerd dat verweerder door geen toepassing te maken van een in casu niet toepasselijke wetsbepaling het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

2.3.4. Aangezien niet wordt aangetoond dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, dat hij aan verzoeker gedane toezeggingen of beloften niet heeft gerespecteerd of dat hij rechtmatige verwachtingen niet heeft gehonoreerd kan ook geen schending van het vertrouwensbeginsel worden vastgesteld.

2.3.5. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen reeds over een recht op verblijf beschikte en dat verweerder geen beslissing tot weigering van verblijf kon nemen.

Verzoeker betoogt echter, in ondergeschikte orde, ook dat zo verweerder toch een verwijderingsbeslissing kon nemen, deze door een gebrek is aangetast. Hij voert hierbij aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat de inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) niet in aanmerking kan worden genomen bij het bepalen of zijn Belgische moeder beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, dat betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.[...].”

De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*”, is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is vervat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, luidt in het Nederlands als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- *de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- *dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- *dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans als volgt:

“Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- *de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;*

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies." (eigen onderlijning)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen,
- de financiële maatschappelijke dienstverlening,
- de gezinsbijslagen,
- de wachttuitkering,
- de overbruggingsuitkering,

De werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip "aanvullende bijstandsstelsels", voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566)

Echter dient te worden opgemerkt dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord "à savoir" werd gebruikt. "A savoir" wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, *Le petit Larousse*, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). "A savoir" wordt in het Nederlands vertaald door "namelijk" (X, *Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans*, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als 'te weten'. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term "met name" gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om één of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als 'voornamelijk, in het bijzonder, vooral,

overwegend, onder meer' (X, Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). 'Met name' en 'namelijk' hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet elkaars synoniemen. De opsomming die wordt gegeven na het woord "met name" is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term "namelijk" gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie gebruikt wordt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip "aanvullende bijstandsstelsels", dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een 'globaal amendement', meer specifiek het amendement nr. 147 (*ibid.*, nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

"De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen." (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: "Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing." (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: "Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming." (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: "Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking." (*Hand. Kamer* 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden "met name" worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip "aanvullende bijstandsstelsels".

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden "de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de

financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden *“de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede *“aanvullende bijstandsstelsels, met name”*.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit

- het leefloon,

- de financiële maatschappelijke dienstverlening,
- de kinderbijlagen en toeslagen,
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.

De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (mutatis mutandis RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde *“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en de TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming, uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nrs. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter het volgende gesteld: *“het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).”*

Gelet op het voorgaande kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de IGO niet in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger en verweerder voormelde wetsbepaling heeft geschonden.

Het betoog van verweerder dat rekening moet worden gehouden met de aard van de inkomsten van de gezinshereniger, dat de IGO ontegensprekelijk een vorm van aanvullende bijstand is, dat in een Europese richtlijn is bepaald dat een lidstaat “kan” voorzien dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat en dat het Hof van Justitie van de Europese Unie het begrip sociale bijstand heeft gedefinieerd doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat de Belgische wetgever niet heeft voorzien dat de IGO buiten beschouwing moet worden gelaten bij het bepalen of de gezinshereniger beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Louter ten overvloede stelt de Raad vast dat verweerder aangeeft zelfs niet te weten of het pensioen waarover de gezinshereniger beschikt deels bestaat uit de IGO. Hij stelt in dit verband dat het verzoeker toekwam zijn aanvraag “te actualiseren”. Er blijkt evenwel niet dat er enige wijziging in de situatie van de gezinshereniger was die noopte tot een actualisatie. Er kan ook niet worden vastgesteld op welke grond verzoeker had kunnen vermoeden dat een bijkomende toelichting inzake de aangebrachte overtuigingsstukken vereist was, nu hij de in de bijlage 19ter gevraagde documenten overmaakte en verweerder hem op geen enkel ogenblik in kennis stelde van het feit dat hij bijkomende verduidelijkingen vereist achtte.

Aangezien hij beschikte over het bewijs dat de gezinshereniger beschikte over een pensioen ten bedrage van 983,73 euro en het feit dat dit pensioen eventueel ten dele zou bestaan uit de IGO geen reden vormt om het niet in aanmerking te nemen, handelde verweerder kennelijk onredelijk door te motiveren dat hij geen zicht heeft op de netto-inkomsten van de gezinshereniger en er daarom geen behoefteanalyse is vereist. De verwijzing van verweerder naar rechtspraak van de Raad waarin wordt aangegeven dat een behoefteanalyse niet nodig is indien er geen inkomsten zijn die in aanmerking kunnen worden genomen is in casu irrelevant, aangezien verzoeker wel degelijk heeft aangetoond dat de gezinshereniger pensioeninkomsten heeft. Verweerders terechte bemerking dat geen rekening moet worden gehouden met inkomsten van andere personen dan de gezinshereniger wijzigt niets aan het voorgaande (cf. RvS 13 maart 2020, nr. 247.310).

In de mate dat verweerder in zijn nota met opmerkingen nog opwerpt dat het feit dat slechts één rekeninguittreksel dat aantoonde dat de gezinshereniger een pensioen geniet werd overgelegd op zich verantwoordt om te oordelen dat niet afdoende kan worden beoordeeld of de gezinshereniger heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, kan het volstaan te duiden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verweerder de verblijfsaanvraag van verzoeker afwees omdat er slechts één bewijs inzake de uitbetaling van een pensioen aan de gezinshereniger voorlag. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert dat verweerders conclusie dat hij “op basis van de voorgelegde documenten [...] geen zicht [heeft] op de huidige netto-inkomsten van de referentiepersoon” enkel is gebaseerd op de voorgaande in de bestreden beslissing opgenomen argumentatie dat niet blijkt of het pensioen van de gezinshereniger al dan niet bestaat uit de IGO en de incorrecte premisse dat de IGO niet in aanmerking kan worden genomen. Verweerder poogt met zijn uiteenzetting a posteriori een nieuwe inhoud te geven aan de in de bestreden beslissing opgenomen motivering. Er is trouwens ook geen reden om aan te nemen dat niet maandelijks een pensioen wordt uitgekeerd aan de gezinshereniger of dat het pensioenbedrag van maand tot maand sterk zou verschillen, waardoor verscheidene attesten vereist zouden zijn. De conclusie – die niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen – dat één bankuittreksel waaruit blijkt dat een pensioen wordt uitbetaald door de Belgische pensioendienst niet zou volstaan om een zicht te hebben op het netto-inkomen van de gezinshereniger zou in casu dan ook kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Het door verweerder ter terechtzitting neergelegde stuk – dat reeds in het administratief dossier zat – waaruit blijkt dat in 2018 een procedure tot ambtshalve afvoering werd gestart doet geen afbreuk aan

het voorgaande. Verweerder betwist ook niet dat verzoeker nog in het Rijk aanwezig is en ondertussen in het bezit werd gesteld van een bijlage 35.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK